JÄINE TORM

ANNE STUART

Proloog

Siis

Mary Isobel Curwen polnud iial varem inimese pihta tulistanud. Tüdruk seisis tuimalt ja liikumatult. Ta polnud üldse kunagi tulistanud ning isegi püstolit pihus hoida tundus ebameeldiv. Neiu sõrmed ja käsivars surisesid tagasilöögist ning ta tundis kordiidi ja vere lõhna. Ta ei vaadanud mehe poole – too lamas liikumatult maas ja miski siin ilmas ei saanud sundida Maryt talle lähenema, et vaadata, mis ta oli teinud.

Kas ta oli kihutanud mehele kuuli pähe? Või rindu? Kas too oli surnud või ainult haavatud? Tüdruk teadis, et peaks järele uurima… Tal oli olnud igati põhjust meest tulistada, kuid ei saa ju ometi jätta inimest verest tühjaks jooksma. Või saab? Mary mõtles ega suutnud otsustada. Aga kui see inimene oli püüdnud sind tappa?

Võib-olla saab. Äkki tuleks tal relv käest visata ja tormata minema, nagu jalad võtavad, enne kui mees end püsti ajab ja talle järele jookseb. Enne kui mõni tema sõber müra peale kohale ilmub. Võib-olla oleks ikkagi tark relv kaasa võtta – igaks juhuks?

Tüdrukul oli ikka veel seljakott üle õla ja see näis talle pisut imelik. Rasket püstolit kotti pannes märkas ta, et käed värisevad. Mis seal imestada: ta oli äsja inimese tapnud.

Maas lamaja ei liigutanud end ikka veel ja naine nägi tema alla valguvat vereloiku. Mees oli kindlasti surnud.

Kuidas Mary nüüd temata edasi elab?

Viimastel tundidel oli kallanud nagu oavarrest. Tänavad ujusid ja lambivalgus peegeldus märjalt asfaldilt, kui Mary Isobel jooksis öösse, pannud mahajäetud hoone raske ukse enda järel hääletult kinni. Ta kandis lahtisi sandaale ja oleks tahtnud need jalast võtta, kuid keset linna ei saa ju ometi paljajalu ringi lipata. Isegi kui sul on kotis relv ja mees, keda sa armastad, lamab surnult poris.

Joostes tõmbaks ta endale liiga palju tähelepanu. Isobel silus oma jonnakaid juukseid ja püüdis paksu pahmakat sõlme siduda. Ta lükkas selja sirgu ja kõndis vihmases öös edasi, rahulik ja vaoshoitud, karje surutud nii sügavale südamesse, et see ei tohtinud sealt iial välja pääseda. Selleks ajaks kui leitakse mehe laip, on tema juba ammu kadunud ja mitte miski ei seo Mary Isobel Curwenit Marseille' mahajäetud linnaosast leitud surnud terroristiga. Keegi ei saa sellest iial teada.

Aga temal endal tuleb selle teadmisega elada, nagu ta on õppinud elama kõige muuga, mida elu tema teele on veeretanud. Killian on surnud. Elagu Mary Isobel Curwen.

Ilma temata.

1

Praegu

Proua Isobel Lambert tundis end kurnatuna. Lake'i maakonnas veedetud nädalavahetus oli olnud väsitav – tal oli tulnud mängida võõrustaja lärmakate lastega, käiad pikkadel matkadel, süüa liiga palju ja liiga rasvast toitu, juua ülemäära ohtralt punast veini, maadelda oma südametunnistusega ja tappa kaks meest. Isobel oli teinud seda kõike, ilma et oleks suitsetanud ainsatki sigaretti. Tema tuju oli sandimast sandim.

Polnud mingit kahtlust, et need mehed olid surma ära teeninud. Manuel Kupersmith ja Jorge Sullivan olid kõige hullemad närukaelad ja traditsioonilise õigusemõistmise hammas nende peale ei hakanud. Rahaahnete narkokaubitsejatena, kes rahastasid terroriste, olid nad osanud oma jälgi hästi peita. Kui naine oleks olnud sunnitud kihutama kuuli kõigi nendetaoliste meeste sündetesse haiglastesse ajudesse, poleks ta kõhelnud seda tegemast.

Isobelil oli õnnestunud meeste auto juures üht-teist ära sättida. See oli kena, puhas mõrv. Parlamendiliikme ja tema noore perega toredat nädalavahetust veetes polnud raske mööduda võõrastemajast, kus need kaks meest olid end sisse seadnud, ja hiilida garaaži, kui nood magasid. Isobel teadis autodest nii mõndagi ning kui tema arvestused paika peavad, ütlevad pidurid üles just Lohan Cliffsi kohal kõrguval järsul kurvil ja auto kihutab alla kividele. Kui pidurid peaksid andma otsad liiga vara, võib auto jalakäijale otsa sõita; kui see juhtub liiga hilja, võivad mehed kihutada otse naaberlinna kihavasse liiklusesse. Selle üle poleks Isobel rõõmustanud, kuid asi oli seda väärt, et riskida.

Selgus, et tema ajastus oli ikkagi olnud ideaalne. Kui võõrustajad Isobeli Lohan Downsi raudteejaama sõidutasid, olid nad möödunud politseiautodest ja lindiga eraldatud teeservast ning võõrustaja oli hakanud asjalikult seletama, kui tähtis on tagada liiklusohutus. Isobel oli vaikselt ja kergendatult hinganud. Asi oli joones.

Londonisse sõites oli Isobel lahendanud rongi kaasavõetud Sunday Timesi ristsõna rekordkiirusega. Tema Bloomsbury korteris oli kõik vaikne ja rahulik. Sisse astunud, võttis Isobel riided seljast ning läks, rahulik ja osavõtmatu nagu alati, otse duši alla, tehes näo, nagu ei märkakski oma värisevaid käsi.

Ta ootas, kuni vesi oli kuumaks läinud, ja astus duši alla. Alles siis hakkas ta vaikselt nutma ja nuttis kaua. Mitte tapetud meeste, vaid omaenda kadunud hinge pärast.

Kui proua Lambert järgmisel hommikul, papist kohvitass käes ja ajaleht kaenla all, kabinetti astus, tõstis Peter Madsen pilgu. Mehe laual oli lahti sama ajaleht.

„Kahju sellest Lohan Cliffsi lähistel juhtunud autoõnnetusest," ütles mees rahulikult, vaadates naist oma jäiste siniste silmadega, mis nägid liiga palju.

„Kahju jah," vastas Isobel rahulikult. Vanasti oleks see olnud Madseni ülesanne, kuid mees oli seda laadi tegevusest tagasi tõmmanud. Kõigil operatiivtöötajatel tuli mõrvade puhul ette mingi piir: nad kas põlesid läbi või hakkasid tegema liiga palju vigu. Peter tegeles nüüd paberitega – mitte oma vigase jala pärast, vaid seetõttu, et oli juba liiga palju näinud ja teinud. Mehe tähelepanu oli nüüd koondunud ameeriklannast kaasale ja tema elu võis pidada enam-vähem normaalseks. Isobeli poolest pidigi see nii jääma, kuigi tema võimuses seisis seda muuta.

Paraku hakkas tal nappima inimesi, kelle hoolde võinuks usaldada vajalike ülesannete täitmist. Nende kolme aasta jooksul, mis olid möödunud ajast, mil ta oli Harry Thomasonilt Komitee ülemuse koha üle võtnud, oli Isobel kaotanud kolm head töötajat. Bastien oli tõmbunud oma perega Põhja-Carolina mägedesse, Peter ei teinud enam välitöid ning Takashi O'Brien jagas ennast Tokyo ja Los Angelese vahel. Tema sai küll vajalike ülesannete täitmisega hakkama, kuid Isobel polnud naine, kes lasknuks teistel teha asju, mida ta ise poleks soovinud teha. Ja eks olnud Takalgi uus elu – temal polnud vaja oma kätele värsket verd.

Morrisson Saksamaal ja MacGowan Kesk-Ameerikas olid ikka veel tööl ning Tai missioon hakkas lõpule jõudma. Takashi noor nõbu Hiromasa Shinoda pidi iga hetk saabuma ja kui ta osutuks pooltki nii heaks kui Taka, oleksid nad omadega mäel. Õppida oli noormehel muidugi palju ja Isobel ei teadnud härra Shinodast muud, kui et Taka oli teda soovitanud – sellest piisas. Sooloetteasteteks ei kõlbaks poiss siiski veel nii pea ja Isobel ei teadnud, keda määrata tema õpetajaks.